

Szeretett Testvéreim! Gyönyörű íve van ennek a zsoltárnak. Ha figyelmesen, türelmesen átgondoljuk és a megfogalmazójával, Dáviddal bejárjuk ezt az utat, amelyet ő rajzolt meg, akkor érzéklni fogjuk ezt a lelket megérintő és életünket formálni képes vonulatot. A pásztorfiúból lett király ezeket a hitvallás jelentőségű gondolatokat a mennyben kezdi. A Mennyszóra tereli a figyelmét az alapján, amit eddig tudhat Isten kijelentéséből azért, mert meglehetősen szoros földi körülmények között lehetett, és ezért szinte odamenekítette a lelkét, a gondolatait a menny magaslatába, hogy ott védelmet találjon. De az is lehet, hogy éppen szép áldásokat érhetett el, és az ezekhez való ragaszkodása miatt a lehető legbiztonságosabb helyet keresi azért, hogy a megtalált kincseket, az Istentől neki kiosztott áldásokat megőrizze. Mindenesetre okosan gondolkodik Dávid, és bölcsen döntött abban a pillanatban, amikor felemelte a lelkét és a tekintetét a Menny magaslatába, mert ott a mennyei lények társaságában jelen van az Isten, és ezt az isteni jelenvalóságot mindig úgy éli át az ember, hogy számára biztonságot és stabilitást jelent.

A Mennyre gondolni, az Isten tökéletes uralmát eszünkbe venni mindig azt jelenti, azt az üzenetet hordozza, hogy az Úristen a helyén van. Az Úr hatalma megkérdőjelezhetetlen. Az Isten és az Ő mennyei lények társasága megbonthatatlan harmóniát hordoz. Az Ő mennyei dicsősége tökéletes, törhetetlen megbánthatatlan uralmat jelent. Szüksége is van a zsoltáríró Dávidnak erre a megnyugtató biztonságra, hiszen, ahogy továbbvezet bennünket, azzal tulajdonképpen a valóságos világba tanácsol, és oda kalauzol, elvezet az akkori világ sajátos körülményeibe. Körbenéz és itt lenni, a földön is az Úr véghetetlen hatalmát látja. De abban a formában, amely itt lent a földi körülmények között az embert megrettentheti és megremegtetheti. Az emberi engedetlenség bűn által felborított földi valósága ugyanannak a hatalmas Istennek a megjelenése félelmet keltő az ember számára. Ahogyan a zsoltáros fogalmaz, az Úr hangja hatalmas természeti jelenségekben mutatkozik meg, és a természeti jelenségek nagyon sokszor fölékerekednek, általában fölékerekednek az emberi hatalomnak, lehetőségnek és erőnek. Félelmet idéző hatalmas természeti erőket sorjázta: a tenger zúgása, a mennydörgés, a máskor tekintélyt parancsoló szépségű cédrusok töredezettsége. A hegyek, amelyek általában az ember számára gyönyörűség érzést váltanak ki és biztonságot jelentenek, ezek a hegyek most, a zsoltáros megjelenítésében ugrálnak. A lángok, amelyek felcsapnak ellenállhatatlanul félelmet sugároznak. És a mozdulatlan mindeneket elnyelni képes pusztaság is feladja a maga mozdulatlanságát az Isten szavára, hangjára. Jönnek a riadtan cikázó szarvasok, és a letarolt erdők, és ezek a riadalmat keltő természeti jelenségek végső soron, ahogy kijövünk ebből a zsoltárból, majd azt kell mondanunk, hogy mégsem okoznak végső riadalmat, mert mögöttük van az Úr hangja, az Isten szava. Nem az összevisszaságé az utolsó szó, hanem az Isten hangja, szava fölötté áll ezeknek. Az Isten szava elindítja a földindulást, az Úr szavára mennydörög az ég. De az Úr nemcsak elindítani képes ezeket a folyamatokat, hanem megfékezni, bármikor megállítani, és élhető rendszerbe rakni. A menny uralmából aláhajló Isten itt a földön megjelenő szavával, ahogyan azt Dávid zsoltáros látja, mert így tapasztalta addigi földi életében és a zsoltárt megfogalmazott időszak után is, hogy ez így van. A nyáj mellett az oroszlánnal való küzdelmében, élethalál csatát

vívva a hatalmas túlerőben lévő Góliáttal, az újraeledő filiszteusok elleni csatákban, folyton ezt éli át. Megindul a lába alatt a föld, mennydörgéssel egyenértékű hangokat hall, és jönnek a többi események. Az elődje miatti keserves meneküléssorozat, majd aztán a fia utódja okozta lelki szorongatás. Ez mind megtörtént vele. Mennydörgés erejű események, földrengéssel vetekedő családi problémák, nemzeti harcok, a Libanon cédrusai összetöredezetttségével felérő, és a riadt szarvasok kapkodásával egyenértékű életesemények vannak Dávid tarsolyában, amelyek mögött ott van az Úr. És bár ezeket érzékszerveivel, lelki mélységével át kell élnie, de a minden hatalommal bíró Isten, soha nem áll ki Dávid mögül. Akkor sem, amikor a saját beismert és bevallott bűnei miatt porban ülve, zsákruhát öltve gyászolta elveszített gyermekét. Az Isten hangja, Isten szava végigvonult az ő élettörténetén, és erre ő most ebben biztonsággal felfűzheti az eddig megélt eseményeit és az ezután következő életeseményeket, amit megértett, amelyek még értelmezése és megvilágosításra várnak az életében.

Kedves Testvéreim! Hasonlóan tehetünk a mai napon mi is Dávid példáján. Az ő példáján haladva felemeljük a tekintetünket a Menny magasságába és aztán alászállhatnak a tekinteteink, és körbenézhetünk azon a világon, amely körbevesz bennünket. Nem évszázadokkal ezelőtti vagy évezredekkel korábbi eseményeken elmélkedünk, hanem az Isten közelségében, az Isten szava hallatán bátran körbenézhetünk abban az aktuális világban, amelyből érkezünk, amelybe visszamegyünk, és azt látjuk, hogy életfeszültségek, egyéni életfeszültségek keletkeznek egy munkaegészségügyi vizsgálaton kiderített betegség, vagy annak a diagnózisa miatt. Megindul a lábunk alatt a föld, hiszen különösebb előjelzés nélkül költözött be a betegség a sejtjeink közé. Földrengésméretű csapás egy az életünket egyik napról a másikra másképp értékelő emberi véleményesorozat miatt, megszakadt szerelmi kapcsolatok. átértékelt munkahelyi minősítés, mert jön a minőségbiztosítás érthető vagy érthetetlen rendszere, amely gyönyörűen milliméter pontosan mérlegel csak éppen a személyiséget képtelen a maga mértékegységével felmérni. Megsérült és vérzővé vált családi életünk kialakított, rejtegetett félelmei miatt remeg a föld a lábunk alatt. Mennydörög. Mennydörög a termelés-centrikusan gondolkodó gazdasági rohamáradat, amelyek különösebb megrázkódtatás nélkül hagyják lemaradni a gyengébbet. Nemzetek, kultúrák, világvallások egymás mellé közelítenek, hovatovább egymás közé ékelődnek be a nemzedékünk ideje alatt. Robbanó helyzetek fizikailag és a szó átvitt értelmében robbanó helyzetek világában élünk, és ezért közös nyilatkozunk, közös vallástételünk, közös megállapításunk lehet az, hogy egy az életbiztonságot kereső nemzedéknek vagyunk az alkotó tagjai. A nagy vizek morajlása máris azt mondhatjuk, nem idegen. A mennydörgés méretű, a libanoni cédrusokat tördelő események, a hegyek megmozdulásai, a hatalmas, kezelhetetlen válsághelyzet, viharhelyzet, világhelyzet. Ez a mi életünk. És a kontrasztot csak növeli, ha valaki úgy tesz, ahogy Dávid tett, hogy felemelte a tekintetét a Menny felé, ahol harmóniát látott és az angyalok társaságában trónoló Isten nagy biztonságát szemlélhette, ehhez képest ide a földre érkezve rettentenek az események, a tényezők, az emberek által előidézett vagy elszenvedett valós dolgok. De azt mondtam az igehirdetés kezdetén, hogy ennek a zsoltárnak egy gyönyörű íve van. És az ív úgy folytatódik, hogy a mennymagasból a reális, racionális, hétköznapi világban tájékozódó zsoltáros istenembere a legnagyobb megfontoltsággal nemcsak azt állítja, hogy ezek vannak és ezek fájdalmat, nehézséget, próbatételt okoznak, hanem azt a biztonságot is közli, hogy ezeknek az idején nem áll ki mögülünk az Isten. Nem tűnik el az Isten, hanem gyönyörű tapintattal, szinte kézen fogva bennünket magával visz az elrendeződés helyére.

Egy váratlan pillanatban szinte megtörik a zsoltár, hogy egy magaslatra emelkedik, amikor az Isten embere kinyit egy ajtót, és ez az ajtó a templom ajtaja. A természeti csapások, morajlások, a földi összevisszaságok világából bevezet a templomba, amely az ő idejében fizikai módon még nem is létezhetett, az ő számára még nem volt élő lehetőség a jeruzsálemi templom kultusza, hiszen fia, Salamon küldetése lesz azt megépíteni. De a lényegét Dávid mondja el, a lényegét, a templom titkát Dávid fejt fel ezen a helyen is, meg számos más esetben is, mert a templom az Úrral való valóságos közösség. Nem a falak, a berendezések léte adta garancia miatt ér olyan sokat, hanem azért, mert a templom az Isten mindenkori népe rendeződésének helye. A templomban töltött idő, az az idő, amelyben az ember nemcsak regenerálódik és egy kicsit jobbra válik az élete, és elviselhetőbbé lesz, hanem az az idő, amelyben fejtetetejére fordulnak dolgok és megfordulnak folyamatok. A templomban megélt találkozások azok az alkalmak, amikor az ember nem kisebbrendűvel, mint a mindenható, világteremtő, fenntartó és megváltó Istennel találkozik, ráadásul nemcsak egy szál maga, hanem a másik emberrel való közösségekben. A templomban való lét az a lehetőség, hogy az örökkévaló Istent nemcsak mennyei létében képzelhetjük el, és a mennyei lények társaságában csodálhatjuk, hanem ahogyan körbejártuk a mi világunkat, a mi nemzedékünket, az élet viharos helyzeteiben is azonosíthatjuk a jelenvalóságát, de még ezen túlmenően is személyi és közösségi életünkben a vele való, szemtől szembe történő találkozást éljük át. Átéljük az Isten jelenvalóságát, és ha szabad ilyet mondani, az Isten átéli a mi jelenvalóságunkat. Az Úr templomában, a vele való találkozás elkülönített, megszentelt valóságában szót kap az Isten és szót kap az ember. A kintről érkező összetört lélekkel összevissza beszélő, megalázott, megbántott, a gyász terhe miatt megroskadt, tetőtől talpig megriadt életű ember, a mások ténykedésével összezavart gondolkodású ember fantasztikus lehetőséget kap az Úr színe előtt, az Ő templomában. Ez a csúcspont. Ahol teret, helyet, időt kapunk arra, hogy józanul gondolkodjunk, szóhoz juthassunk, és olyan egyszerűségben és olyan nyíltságban beszélhessünk, ahogyan sehol és sehogyan nem merünk az életünk során. Ahol a morajlásnak nincs helye, ahol a robbanásnak egyéb mindennapos hangok életet zavaró jelentőségének nincs lehetősége, mert templomépületeket fel lehet robbantani, de az Istennel való közösséget nem lehet szétrobbantani. Erről beszél a zsoltár, hogy az Úr szava, az Úr hangja, az minden emberi igyekezetet, minden brutalitást, minden próbálkozást, minden ellenállást meggyőzni tudó szó, amely gyönyörű erővel, körültekintéssel rendet teremt az emberi értelemben, lélekben és emberi közösségekben. Így fogalmazza Dávid a zsoltárában, a templomában, az Ő templomában mindenki Őt dicsőíti, és az ember istendicsőítő állapota, amikor ez valósággá lesz. Ez a felülmúlhatatlan valóság. Mert az ember emberré válik az Isten színe előtt és azt teszi, amire az Úr teremtette. Gyönyörködik benne az Isten, ő meg gyönyörködik az Istenben. És ebből a viszonyulásból az lesz, hogy az ember gyönyörködik a felebarátjában, és eljut arra a rendkívüli állapotra, amire Jézus hívja fel a figyelmet, imádkozzatok azokért, akik üldöznek benneteket. Igen. Ott áll helyre minden aránytalanság.

Az Úr templomában, a Vele való szövetségkötés és szövetség tartás, szövetségápolás helyén szűnik a zaklatottság, omlik a félelem, összeomlik a félelem a haláltól és az élettől való félelem, mert ott az Isten népe az Ő erőterében van. Kitisztulnak a dolgok, és egyértelművé válik, hogy mit jelent az a kifejezés, hogy az Úr trónol. Nemcsak a Mennyben állította fel trónját, ahogyan sokszor máshol a zsoltárokból olvassuk, hanem Isten itt állította fel a trónjait a földön. Gyönyörű magaslatokon és emberileg mélységnek ítélt helyeken és időkben. Az Istennek trónja lett Betlehemben, amikor kisgyermekként megszületett. Ott van az Isten az

emberi testlételnek a trónján. Ott ül, és ott uralkodik a megbocsátás trónján, amikor Zákeust lehívja a fűgefáról és megváltoztatja a gondolkodását, életét, és ott van egy éppen halálra ítélt és a végrehajtás előtt álló bűnös nő esetében a megbocsátás trónján, amikor ellenállhatatlanul kihirdeti az ítéletet Jézus: Eredj el és többé ne vétkezzél! Megbocsáttattak a te bűneid. És ott van az elégtétel trónja, a keresztyénség legmagasabb pontja a Golgotai hegy. Az elégtétel helye, ahol a Fiú Isten tökéletesen bocsánatot szerez a bűneinkre és eleget tesz, kifizeti a büntetést és ott van a diadal trónján. Nem földi seregekkel, csak néhány angyallal követte el remegő szívű asszonnyal meg futkosó tanítvánnyal húsvét reggelén. Felállítja az Isten a trónját a nyitott sírral és a nyitott sírnál, a nyitott sírba, és ezzel megüzenni neked meg nekem, a teremtett világnak, hogy legyőzte a halált. Az le fog még bennünket győzni, meg fogja tiporni az életünket, sokat fogunk sírni ravatalok mellett, siratnak majd bennünket is, de keresztyén hitvallásosságunk megdönthetetlen tétele: Hiszem a feltámadást és az örökéletet.

Isten trónja itt van ebben a világban is, amikor megjelenik az Isten szava, hangja közöttünk, akkor azt kell mondanunk, hogy az Ő hangja más. Itt a gyülekezetben az írott Igét olvasva, prédikált üzeneteket hallgatva, az általunk gyakorolt két sákramentumot megélve, a sákramentumok szava-nélküliségével is szól az Isten, amikor a gyermeket, a felnőttet megkereszteljük, amikor a kezünkbe vesszük a kenyeret és a bort. Ha senki nem szól semmit, akkor is minden üzenet itt van nálunk. Az Úr trónol az áradat fölött – így fogalmaz Dávid. És gyönyörű végkifejlet ez. Gyönyörű végkifejlet, ahogyan lekerekíti a zsoltáros az üzenetét. Ez ad erőt Isten népének. Ez ad erőt, hogy ott van a viharokban és ott van a templom csendjében. Erőt ad Isten az Ő népének és megáldja népét békességgel, összeköti a föld harmóniáját, vagy harmóniátlanságát a Menny dicsőségével, kaput nyit Krisztus által a Menny harmóniájából a föld összevisszaságához és összeköti a jelent a jövővel és a múlttal. Az Úr erőt ad népének és megáldja békességgel. Ami azt jelenti, hogy ezzel az erővel, és ezzel a békességgel vissza lehet menni oda, ahonnan jöttél. A szó nemesebb értelmében visszamehetsz az erőt próbáló feladatok közé, a beteged ápolásába, a gyászod hordozásába, a kétségeid oszlatásába. Visszamehetsz, mert itt jártál. Az Isten hangját hallottad, az Isten szavát értetted. Bármilyen hétköznapiakba visszavezethet az utad, mert Isten elvette rólad a terhet és feltöltött erővel és beléd adta Szentlelke által a békességet. Csak a kérdés marad, hogy ismered-e ezt az Urat? Megvan-e neked ez az Istened? Megvan-e a néped, akinek a közösségében hallod az Ő hangját? A templomod, ahol Isten irgalma vasárnapról vasárnapra teljesül rajtad, és általad a nemzetedben és a családotban azzal az újra és újra termelődő kérdéssorral, amely egyébként nem hagyja nyugtot, felemésztene? Isten biztat: légy bátor megkeresni a még meg nem talált Istenedet! Légy bátor megkeresni újra és ne szégyelld felkeresni az elveszített, a szemed elől elveszített Istenedet, vagy a soha nem keresett Uradat, vagy a gyülekezetet, a templomi közösségedet, hogy az Isten hangját hallhasd. A mással nem pótolható isteni hangot, ahol megérted, és újraéled azt, amit az emberré lett Isten, Jézus Krisztus személyesen egyszeri tökéletes áldozatával megkérdőjelezhetetlenül érted cselekedett. Földi morajlások, földrengések, a népek háborgásai között, de felemelő templomi istentiszteletek közössége után Önála és Övele a saját oltalmában, uralmában neked is helyed van. Ez az áldás, és ez az erő, amit Isten ma ajánl nekünk itt ebben a templomban vagy abban a házban vagy autóban, ahol hallod Isten szavát: az Úr erőt ad népének és megáldja békességgel. Ámen.